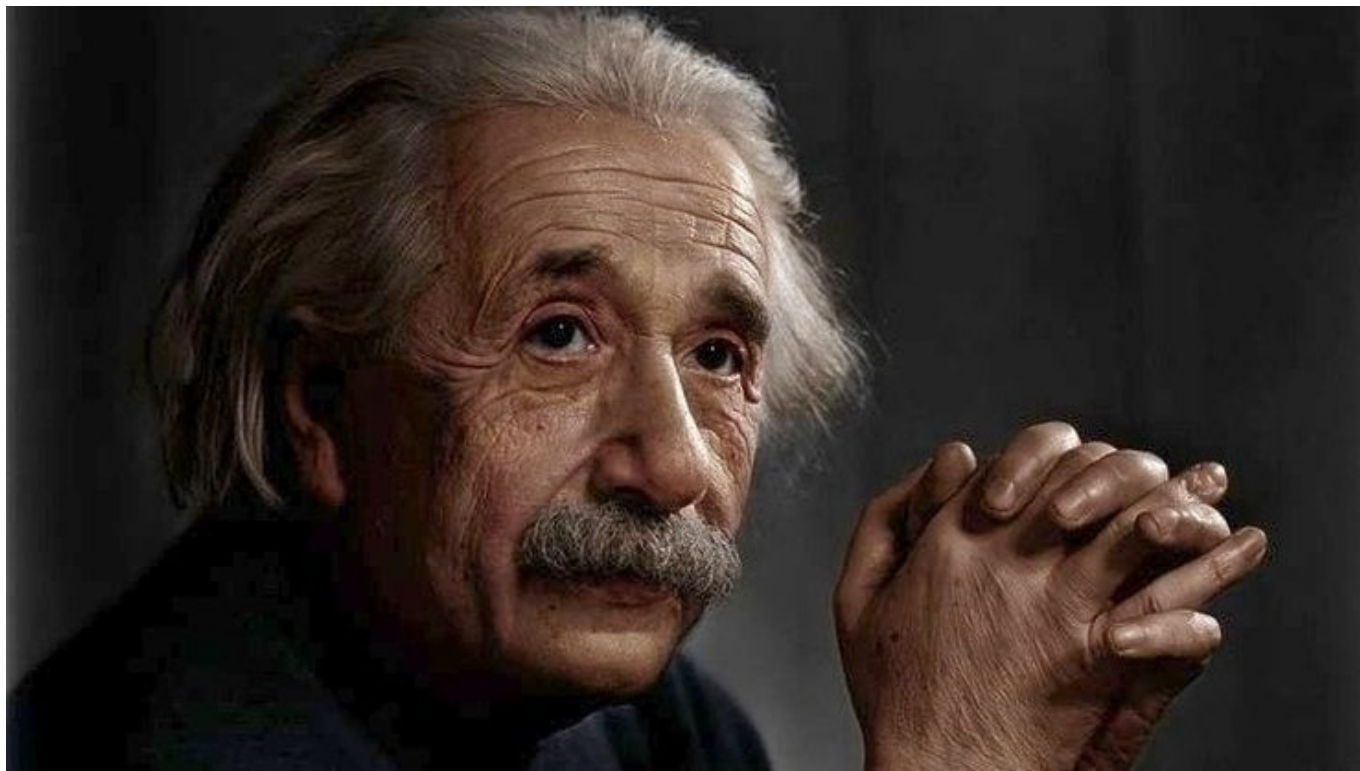

«Φοβάμαι τη μέρα...» - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)

«Φοβάμαι τη μέρα που η τεχνολογία θα ξεπεράσει την ανθρώπινη επαφή... Ο κόσμος θα αποκτήσει μια ολόκληρη γενιά ηλιθίων... (Αλβέρτος Αϊνστάιν).

Δεν γνωρίζω αν το λόγιο αποδίδει επακριβώς τη σκέψη του μεγάλου σοφού της νεώτερης εποχής, μολονότι οι καταγεγραμμένοι στοχασμοί του συγκλίνουν προς μία τέτοια κατεύθυνση. Σημασία έχει πάντως ότι μία τόσο μικρή φράση περικλείει μεγάλες και σπουδαίες αλήθειες.

1. Η τεχνολογία διαρκώς και εξελίσσεται, κάνοντας τον άνθρωπο να επιλύει όντως πολλά από τα προβλήματά του τα σχετιζόμενα με την επί γης επιβίωσή του και δίνοντας λύση εκεί που παλαιότερα βρισκόταν σε αδιέξοδο. Ιδιαίτέρως στην εποχή μας με την ανάπτυξη της τεχνητής λεγόμενης νοημοσύνης η εξέλιξη προχωράει με ρυθμούς καταιγιστικούς. Άκουσα φίλο σπουδαίο φυσικό επιστήμονα που έχει ασχοληθεί με τον τομέα αυτόν ότι μία ομιλία που είχε κάνει ακριβώς στο αντικείμενο της τεχνητής νοημοσύνης προ ελαχίστων μόλις μηνών θεωρήθηκε από

τον ίδιο εντελώς παρωχημένη όταν του ζήτησαν να την επαναλάβει κάπου αλλού – τα περισσότερα στοιχεία της είχαν ήδη ξεπεραστεί. «Η εξέλιξη των υπολογιστών», είπε συγκεκριμένα, «ανά πενταετία αυξάνει κατά χίλιες περίπου φορές, ενώ διαρκώς και επιταχύνεται η εξέλιξη αυτή κατά γεωμετρική πρόοδο».

2. Μπροστά στην εξέλιξη αυτή των μηχανών που είναι καρπός βεβαίως της ανθρώπινης σκέψης, ο άνθρωπος αρχίζει και προβληματίζεται. Ο φόβος αρχίζει να τον καταλαμβάνει – ήδη οι παραιτήσεις πρωτεργατών της τεχνητής νοημοσύνης συνηγορούν επ’ αυτού -, διότι, για να συνεχίσουμε όσα ο παραπάνω επιστήμονας σημείωσε, έχουν ενταχθεί τέτοια προγράμματα στους υπολογιστές, ώστε να μπορούν και μόνοι τους να συνεργάζονται και να επεκτείνονται στις γνώσεις τους, σε βαθμό που οι ίδιοι οι «κατασκευαστές» και δημιουργοί να μη ξέρουν τι ακριβώς γνωρίζουν οι υπολογιστές. Φόβος μπροστά στο «δημιούργημα» τους, το οποίο καθίσταται πια «μυστηριώδες» και ίσως απρόβλεπτο.

Ο φόβος όμως για τον μεγάλο Αϊνστάιν πάει πέραν του φυσιολογικού φόβου της εξέλιξης καθ’ αυτήν της τεχνολογίας. Βλέπει τις ανθρωπολογικές προεκτάσεις που προκαλούν τον μεγαλύτερο φόβο: να χαθεί η ανθρώπινη επαφή. Διότι κατ’ αυτόν η τεχνολογία, και γενικότερα η επιστήμη, υπάρχει και υφίσταται προς εξυπηρέτηση του ίδιου του ανθρώπου. Ο άνθρωπος συνιστά το «ζητούμενο» για τον σπουδαίο επιστήμονα και η κοινωνία και η ενότητα των ανθρώπων προφανώς καταξιώνει την όποια τεχνολογική πρόοδο. Δυστυχώς έζησε για να δει το ακριβώς αντίθετο, και μέσα από τις δικές του έρευνες και επιστημονικές εννοήσεις: να χρησιμοποιηθούν τα αποτελέσματα των επιστημονικών του πορισμάτων προς κατασκευή της ατομικής βόμβας, δηλαδή προς καταστροφή των ανθρώπων. Λέγεται ότι μετάνιωσε για ό,τι υπήρξε καρπός των ερευνών του και του διεισδυτικού κοσμικού στοχασμού του.

3. Είναι όντως λοιπόν πρόοδος η τεχνολογική εξέλιξη; Αξίζει δηλαδή να προχωράει ο άνθρωπος στην κατάκτηση του κόσμου δημιουργώντας συνθήκες ανασφάλειας και φόβου στον εσωτερικό του κόσμο; Η επιστημονική και όχι μόνο κοινότητα σήμερα στέκεται αναποφάσιστη: ο προβληματισμός είναι έντονος. Για άλλους η εξέλιξη ιδίως της τεχνητής νοημοσύνης ανοίγει τη θύρα για έναν «παράδεισο». Για άλλους η εξέλιξη αυτή έχει οδηγήσει στο «χείλος του γκρεμού». Κι είναι αυτονόητο ότι η απάντηση βρίσκεται στις αξίες πάνω στις οποίες «πατάει» ο άνθρωπος, ο «δημιουργός» όλης αυτής της καταστάσεως. Κι οι αξίες δεν μπορεί να είναι διαφορετικές από αυτές που έχει αποκαλύψει ο κατεξοχήν Δημιουργός, ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Πώς αποκαλύπτεται στη δημιουργία Του ο Κύριος; Γεμάτος αγάπη και σεβασμό απέναντί της. Το κάθε τι που έφτιαξε αποτυπώνει την αγάπη και το βάθος της ταπείνωσής Του, που σημαίνει ότι γίνεται το κάθε δημιούργημα

κραυγή δοξολογίας προς Αυτόν. «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χρειών Αυτού αναγγέλλει το στερέωμα».

Παρομοίως θα έπρεπε να κινείται και ο άνθρωπος «δημιουργός». Τα δημιουργήματά του θα έπρεπε να συντείνουν αποκλειστικά και μόνον στην εξυπηρέτηση εκείνου ως βάθεμα των σχέσεων του με τον συνάνθρωπο, ώστε από κοινού να δοξολογείται τελικώς ο πρώτος Δημιουργός. Αυτό δεν υπονοεί και ο Αϊνστάιν; Η ανθρώπινη επαφή ήταν και γι' αυτόν το τελικό ζητούμενο, όπως είπαμε, αλλά που φοβάται ότι αυτό αποτελεί μία ουτοπία. Και ποια η αιτία που υποκρύπτεται; Ο εγωισμός του ανθρώπου, η κρυμμένη ή η φανερή αμαρτία του που κάθε τι όμορφο και ωραίο το διαστρεβλώνει ώστε να εξυπηρετούνται μόνο τα στρεβλά πάθη των λίγων εις βάρος των πολλών και αδυνάτων. Είναι «ηλιθιότητα», αποφαινεται ο μεγάλος σοφός. Γιατί ο άνθρωπος σαφώς αυτοκαταργείται και μαζί με αυτόν και ό,τι πάει να δημιουργήσει.

Το ιστορικό παράδειγμα έρχεται από τα βάθη των αιώνων: ο πύργος της Βαβέλ. Τεχνολογική πρόοδο είχαμε κι εκεί. Με υπόβαθρο τον ανθρώπινο εγωισμό, την επιθυμία της ισοθεΐας. Και το αποτέλεσμα; Η καταστροφή! Η «βαβυλωνία» ως κατάργηση της ανθρώπινης κοινωνίας και επικοινωνίας, ο χωρισμός και η αντιπαλότητα.

Μακάρι ο Κύριος να μας φυλάξει από το κατάντημα αυτό, που δυστυχώς όμως έρχεται με τεράστια βήματα και με κραυγές αλαλαγμού!

Πηγή: pemptousia.gr – pgdorbas.blogspot.com